

Sygn. akt III AUa 542/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel (spr.)
Sędziowie:	SSA Anna Polak SSO del. Jan Przybyś
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2013 r. w Szczecinie

sprawy R. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 24 kwietnia 2013 r. sygn. akt VII U 3559/12

oddala apelację.

SSA Anna Polak SSA Zofia Rybicka - Szkibiel SSO del. Jan Przybyś

Sygn. akt III AUa 542/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 lipca 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał R. M. emeryturę od 1 sierpnia w wysokości 2.723,64 zł

Ubezpieczony odwołaniem z 20 sierpnia 2012r. nie zgodził się z przeliczeniem wysokości emerytury i wniósł o pisemne podanie sposobu wyliczenia świadczenia.

Organ rentowy pismem z dnia 31 sierpnia 2012r. przedstawił sposób przeliczenia emerytury oraz wyjaśnił rozliczenie świadczenia za okres od 1 marca 2012r. do 31 lipca 2012r. przekazywane w nieprawidłowej wysokości w wyniku błędu systemu informatycznego.

Ubezpieczony w piśmie z 6 września 2012r. określonym jako uzupełnienie odwołania z 20 sierpnia 2012r. – podtrzymał odwołanie, domagając się zweryfikowania wyliczenia emerytury od dnia nabycia prawa t. j. od 2 czerwca 2008r. do chwili obecnej.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania w całości.

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2013r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie. Podstawę faktyczną rozstrzygnięcia stanowiły ustalenia, z których wynika, że R. M. urodził się (...). Decyzją z dnia 2 czerwca 2008 roku organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do wcześniejszej emerytury od 8 maja 2008 roku tj. od wejścia w życie w nowym brzmieniu art. 29 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wypłatę emerytury zawieszono, gdyż ubezpieczony kontynuował zatrudnienie. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenia, które stanowiły podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych od 1 stycznia 1990 roku do 31 grudnia 1999 roku jako wariant najkorzystniejszy. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 143,15%, a przyjęta kwota bazowa to 2.275,37 zł. Powyższe świadczenie zostało wypłacone od 1 czerwca 2008 roku tj. od ustania zatrudnienia. Na skutek wniosków o zmianę stażu pracy świadczenie emerytalne było wielokrotnie przeliczane. Do czasu przyznania skarżącemu emerytury związanej z ukończeniem 65 roku życia ubezpieczony nie odwoływał się od decyzji organu rentowego, wobec czego decyzje te, w tym w szczególności decyzje przeliczeniowe, uprawomocniły się.

W dniu 8 lutego 2012 roku R. M. złożył w organie rentowym wniosek o emeryturę w związku z osiągnięciem wieku emerytalnego oraz jej ustalenie w oparciu o art. 53 ustawy emerytalnej. Jednocześnie oświadczył, że po przejściu na wcześniejszą emeryturę podlegał przez okres co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym. Decyzją z dnia 27 lutego 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., po rozpatrzeniu wniosku z 8 lutego 2012 roku, przyznał R. M. emeryturę od (...) roku (od osiągnięcia wieku emerytalnego). Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto dotychczasową podstawę jej wymiaru. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 148,15%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 148,15% przez kwotę bazową 2.275,37 zł wyniosła 3.370,96 zł. Podstawa wymiaru po waloryzacji od 1 marca 2011 roku to 3.857,83 zł. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto 39 lat okresów składkowych, tj. 468 miesięcy (okres ustalano z uwzględnieniem pełnych miesięcy zgodnie z art 53 ust. 2 ustawy emerytalnej). Z raportu ustalenia uprawnień do świadczenia wynika, że organ rentowy uznał za udowodnione 39 lat i 10 dni okresów składkowych oraz 26 dni okresów nieskładkowych, tj. następujące okresy: od 1 sierpnia 1969 roku do 31 lipca 1970 roku, od 1 września 1970 roku do 31 października 1970 roku, od 1 listopada 1970 roku do 19 kwietnia 1971 roku, od 20 kwietnia 1971 roku do 2 lutego 1972 roku, od 15 lutego 1972 roku do 28 lutego 1975 roku, od 1 marca 1975 roku do 31 lipca 1980 roku, od 2 sierpnia 1980 roku do 30 kwietnia 1981 roku, od 1 maja 1981 roku do 28 lutego 1985 roku, od 11 marca 1985 roku do 31 maja 1991 roku, od 6 czerwca 1991 roku do 12 maja 2000 roku, od 29 czerwca 1999 roku do 20 lipca 1999 roku, od 9 maja 2000 roku do 12 maja 2000 roku, od 6 lipca 2000 roku do 19 sierpnia 2000 roku, od 14 września 2000 roku do 13 grudnia 2000 roku, od 1 maja 2003 roku do 31 października 2003 roku, od 25 maja 2004 roku do 11 października 2004 roku, od 14 października 2004 roku do 30 czerwca 2005 roku, od 1 lipca 2005 roku do 31 maja 2008 roku, od 2 czerwca 2008 roku do 31 grudnia 2008 roku, od 1 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku oraz od 1 stycznia 2011 roku do 31 grudnia 2011 roku.

W wyniku postępowania wyjaśniającego organ rentowy stwierdził, że wysokość świadczenia R. M. po waloryzacji oraz po przeliczeniu świadczenia na wniosek z dnia 10 lutego 2012 roku winna wynosić 2.723,64 zł brutto (713,93 zł t.j. część socjalna + 2.009,71 zł t.j. część stażowa). Organ rentowy wskazał, że na skutek błędu informatycznego ubezpieczony otrzymywał świadczenie w nieprawidłowej wysokości w okresie od 1 marca 2012 roku do 31 lipca 2012 roku. Od marca do sierpnia 2012 roku wypłacono R. M. łącznie 16.065,32 zł (w marcu 2012 roku - 1.808,52 zł, od kwietnia do czerwca 2012 roku po 2.935,27 zł, w lipcu - 2.718,35 zł, w sierpniu 2012 roku - 2.723,64 zł), zamiast 16.383,60 zł (za okres: od 1 marca 2012 roku do 10 marca 2012 roku - 832,50 zł, od 11 marca 2012 roku do 31 marca 2012 roku - 1.932,90 zł, od kwietnia do sierpnia 2012 roku po 2.723,64 zł). Bacząc na zaistniałą niedopłatę organ rentowy przekazał na konto wnioskodawcy należność w kwocie 264,83 zł netto. Wobec powyższego decyzją z dnia 31 lipca 2012 roku Zakład

Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał R. M. prawo do emerytury od 1 sierpnia 2012 roku, w wysokości 2.723,64 zł. Przy ustalaniu wysokości emerytury uwzględniono:

- do obliczenia składnika emerytury, przysługującego za okresy składkowe i nieskładkowe - podstawę wymiaru wcześniej przyznanej emerytury w wysokości uwzględniającej waloryzację do 1 sierpnia 2012 roku - $(463 \times 1,3\%):12 \times 3.963,92 = 2.009,71$ zł,

- do obliczenia składnika emerytury wynoszącego 24% kwoty bazowej, kwotę bazową obowiązującą od 1 sierpnia 2012 roku - $24\% \times 2.974,69$ zł - 713,93 zł. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 148,15% przez kwotę bazową 2.275,37 zł wyniosła 3.370,96 zł, natomiast podstawa wymiaru po waloryzacji od 1 marca 2012 roku wyniosła 3.963,92 zł.

Sąd Okręgowy analizując powyższe ustalenia uznał, iż odwołanie ubezpieczonego nie zasługiwało na uwzględnienie. Wskazał, że sprawie pod rozważę Sądu poddano ocenę prawidłowości wydanej przez organ rentowy decyzji z dnia 31 lipca 2012 roku przyznającej ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 1 sierpnia 2012 roku w wysokości 2.723,64 zł. Zdaniem Sądu wskazana decyzja jest decyzją prawidłową. W pierwszej kolejności zwrócił uwagę, że odwołujący zakwestionował przedmiotową decyzję zarzucając organowi rentowemu nieprawidłowe wyliczenie wysokości świadczenia emerytalnego. Argumentacja ubezpieczonego sprowadzała się przy tym w zasadzie do zarzutu, że organ rentowy nie przedstawił mu dokładnego sposobu wyliczenia emerytury „po przepracowaniu 30 miesięcy i osiągnięciu wieku 65 lat”. Nie przywołując bliżej sprecyzowanych zarzutów żądał ponownego zweryfikowania wyliczenia emerytury od czerwca 2008 roku do chwili obecnej, Skarżący mimo prawidłowego zawiadomienia o rozprawie nie stawiał się, bez jakiegokolwiek usprawiedliwienia, co nie pozwoliło na przesłuchanie go w charakterze strony.

Sąd wskazał, że podstawy materialnoprawne do dokonania obliczenia wysokości emerytury określa ustawa z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. 2009 Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Zgodnie z art. 15 ust. 1 i 6 ww. ustawy podstawę wymiaru emerytury stanowi przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych albo poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek, albo - na wniosek ubezpieczonego - w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu. W celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury:

1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych;

2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu;

3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz

4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19 (art. 15

ust. 4). Jak stanowi art. 21 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury, stanowi podstawa wymiaru tejże poprzedniej emerytury - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do świadczenia, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5.

Stosownie do treści art. 53 ust. 1 ustawy emerytalnej, wysokość emerytury zależy od dwóch elementów: części stałej (socjalnej) świadczenia, tj. 24 % kwoty bazowej oraz części stażowej/indywidualnej, zależnej od lat okresów ubezpieczenia (składkowych i nieskładkowych) i dochodów z określonego okresu ubezpieczenia (podstawa wymiaru).

Kwestia zastosowania określonej kwoty bazowej przy obliczaniu wysokości emerytury została uregulowana w przepisie art. 53 cytowanej ustawy. Zgodnie z ust. 3 tego przepisu emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury. Zatem zasadniczo przy obliczaniu emerytury, której podstawę wymiaru - stanowi podstawa wymiaru ustalonej dawnej renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury - stosuje się kwotę bazową ostatnio przyjętą do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie świadczenie podwyższa się, przy uwzględnieniu wszystkich terminów waloryzacji, do dnia nabycia prawa do emerytury. W ustępie 4 powyższego przepisu wskazano jednak, że powyższego przepisu nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Inaczej rzecz ujmując, w przypadku przepracowania 30 miesięcy po nabyciu uprawnień do świadczenia, przy obliczaniu emerytury, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru ustalonej dawnej emerytury, przyjmuje się aktualną kwotę bazową.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd uznał, że organ rentowy decyzją z 31 lipca 2012 roku dokonał prawidłowego wyliczenia wysokości emerytury należnej ubezpieczonemu. Zastosował prawidłową kwotę bazową, przyjął najkorzystniejszy dla wnioskodawcy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, uwzględnił wszystkie udokumentowane okresy ubezpieczenia, nie popełnił przy tym żadnych błędów w obliczeniach, czy innych omyłek. Decyzja ta jest więc jak najbardziej prawidłowa, zaś mające miejsce przed jej wydaniem nieprawidłowości dotyczące wypłaty skarżącemu świadczenia w nieprawidłowej wysokości w okresie od 1 marca 2012 roku do 31 lipca 2012 roku, zostały już usunięte, na skutek wypłaty R. M. wyrównania w kwocie 264,83 zł netto. Sąd podkreślił, że ze względu na specyfikę postępowania w sprawach ubezpieczeń, zasadnicze znaczenie znajduje zasada wyrażona w art. 6 k.c. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Sama zasada skonkretyzowana w art. 6 k.c. jest jasna. Ten kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie. Przepisy art. 3 k.p.c., art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. określają zarówno zakres postępowania dowodowego, jak i obowiązki stron w tym zakresie. W myśl art. 3 k.p.c. strony zobowiązane są przedstawiać dowody. Przepis ten statuuje więc zasadę odpowiedzialności samych stron za wynik procesu. Zgodnie z nim to strony muszą przejawiać aktywność procesową w tym zakresie, na nich spoczywa więc obowiązek wyraźnego, jednoznacznego powoływania konkretnych środków dowodowych. Stosownie zaś do treści art. 232 k.p.c. strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd nie może własnym działaniem zastępować ich bezczynności.

Sąd Okręgowy uwzględniając powyższe przyjął, że R. M. zaprzeczając ustaleniom organu rentowego, powinien w postępowaniu sądowym nie tylko podważyć trafność poczynionych przez organ rentowy ustaleń, ale również wskazać na okoliczności i fakty znajdujące oparcie w materiale dowodowym, z których możliwym byłoby wyprowadzenie wniosków i twierdzeń zgodnych z jego stanowiskiem reprezentowanym w odwołaniu od decyzji. Tymczasem w przedmiotowym postępowaniu ubezpieczony poza gołosłownymi twierdzeniami o rzekomym zaniżeniu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wysokości należnej mu emerytury nie wskazał żadnych dowodów, z których takie zaniżenie by wynikało. Nadto po wniesieniu odwołania do Sądu ograniczył się do złożenia jednego lakonicznego pisma procesowego oraz nie stawiał się na rozprawie, mimo zawiadomienia o jej terminie. Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił odwołanie R. M. na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł R. M. wnosząc o dokładne przeliczenie emerytury i wystąpienie do ZUS w S. o wydanie poprawnej decyzji z dokładnym przeliczeniem świadczenia według wniosku z dnia 27 lutego 2012r. i pisemne podanie w jaki sposób przeliczono emeryturę po przepracowaniu 30 miesięcy i ukończeniu 65 roku życia. Apelujący wniósł o zmianę wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie.

Organ rentowy w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest całkowicie bezzasadna i jako taka podlegała oddaleniu. Sąd Okręgowy przeprowadził wystarczające postępowanie dowodowe, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i wydał trafne odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Apelacyjny ustalenia te podziela i przyjmuje za własne, co powoduje, że nie zachodzi potrzeba ich szczegółowego powtarzania (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97 - OSNAP z 1998 nr 3, poz. 104 i z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98 (OSNAP z 1998 nr 24, poz. 776).

Przedmiotem sporu w rozpoznawanej sprawie była wysokość emerytury ustalona w zaskarżonej decyzji organu rentowego z dnia 31 lipca 2012r. po uprzedniej decyzji z dnia 27 lutego 2012r. przyznającej prawo do emerytury w wieku powszechnym od (...). to jest od osiągnięcia przez ubezpieczonego wieku 65 lat. Jak prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy, ubezpieczony nabył prawo do emerytury wcześniej od dnia 8 maja 2008r., to jest od wejścia w życie w nowym brzmieniu art. 29 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W bardzo szczegółowym uzasadnieniu wyroku Sąd meriti przedstawił w układzie chronologicznym kolejne wydane decyzje przez organ rentowy, wskazując sposób wyliczenia świadczenia z powołaniem obowiązujących przepisów emerytalnych. Sąd również poddał kontroli i wyjaśnił, że wysokość świadczenia za okres od 1 marca 2012r. do 31 marca 2012r., przekazywana w nieprawidłowej wysokości w wyniku błędu systemu informatycznego została zweryfikowana z urzędu przez organ rentowy i zaistniałą niedopłatę przekazano ubezpieczonemu na konto w kwocie 264,83 zł (pisma ZUS z 24.08.2012r. i 31.08.2012r. z wyjaśnieniem do ubezpieczonego – k. 38 i 43 akt emerytalnych).

Sąd Apelacyjny podziela argumentację Sądu meriti, iż zaskarżona decyzja organu rentowego z dnia 31 lipca 2012r. zawiera prawidłowo wyliczoną wysokość emerytury w oparciu o wskazane przepisy ustawy emerytalnej. Rację ma Sąd Okręgowy, że zarzut ubezpieczonego sprowadzający się do twierdzenia, że organ rentowy nie przedstawił dokładnego sposobu wyliczenia emerytury po przepracowaniu 30 miesięcy i osiągnięciu wieku 65 lat jest nieuzasadniony. Jak wynika bowiem z treści decyzji z dnia 27 lutego 2012r. i zaskarżonej z dnia 31 lipca 2012r. – organ rentowy do obliczenia części socjalnej przyjął prawidłową kwotę bazową zgodnie z treścią art. 53 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 ustawy emerytalnej. Takie stanowisko wynika z utrwalonego orzecznictwa sądów, m. in. wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 sierpnia 2010r. I UK 21/10, z dnia 1 czerwca 2010r. II UK 397/09, uchwały składu 7 sędziów z dnia 10 września 2009r., I UZP 6/09.

W świetle powyższego, mając na uwadze powtórzenie w apelacji tych samych zarzutów, co w odwołaniu, Sąd Apelacyjny uznał, iż wniesiony środek zaskarżenia jest całkowicie bezzasadny.

Odnosząc się do wniosku apelacyjnego, aby Sąd odwoławczy wystąpił do organu rentowego o wydanie poprawnej decyzji z dokładnym przeliczeniem emerytury należy wyjaśnić, że wskutek wniesienia odwołania, zakres i przedmiot rozpoznania i orzeczenia (przedmiot sporu) w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznaczony jest w pierwszej kolejności przedmiotem decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu ubezpieczeń społecznych, a w drugim rzędzie przedmiotem postępowania sądowego determinowanego zakresem odwołania od tejże decyzji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 września 2010 r., sygn. III UK 15/10, LEX nr 667499). Rozstrzygnięcie sądu odnosi się zatem do zaskarżonej decyzji (por.: art. 477⁹ § 2k.p.c., art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i art. 477^{14a} k.p.c.), co oznaczają że przedmiot osądu stanowi stan rzeczy rozpoznany przez organ rentowy w wydanej decyzji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2007 r., III UZ 1/07, OS NP. 2008/7-7/117 i z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNP. 2000/15/601, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2011 r., sygn. I UK 357/10, I,EX nr 863946, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2011 r., sygn. II UK 360/10, LEX nr 901610). Skoro zatem zakres i przedmiot rozpoznania sądowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych jest wyznaczony przedmiotem decyzji organu rentowego oraz żądaniem zgłoszonym w odwołaniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2011 r., sygn. II UZ 1/11, LEX nr 844747), to roszczenia ubezpieczonego, zgłoszone po wydaniu decyzji, nowe, czy modyfikującego dotychczasowe, jako wykraczające poza ramy wniosku i treści decyzji, nie mogą być przedmiotem rozstrzygnięcia sądu, a tym bardziej kontroli prawidłowości decyzji. O prawidłowości rozstrzygnięcia organu rentowego decyduje ocena według stanu na dzień wydania decyzji. Zaakcentować trzeba, że z istoty spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych wynika, że nowe okoliczności (roszczenia) ujawnione lub powstałe po wydaniu decyzji organu rentowego, uzasadniają wystąpienie z nowym wnioskiem o rozpoznanie sprawy, co skutkować winno kolejną decyzją organu rentowego,

która następnie wskutek odwołania będzie poddana weryfikacji Sądu pod względem zgodności z prawem. Również w postępowaniu apelacyjnym Sąd dokonuje kontroli w granicach treści i przedmiotu zaskarżonej decyzji.

Wskazując na powyższe argumenty, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

SSA Anna Polak SSA Zofia Rybicka - Szkibiel SSO del. Jan Przybyś